

Oda a la paraula

PERE GORGOLL I NOELL

(Amer)

(Guanyador)

Sona el despertador i les paraules
obren els ulls. Uns ulls indagadors
que ens espien, atents, des del silenci
d'un full en blanc. Després s'obren les portes
interiors i pels camins incerts
de la gramàtica avança el poema
encara enlleganyat. I tot allò
que és viu i pot ser dit acaba obrint-se.

Tot s'obre amb gentilesa i es dilata
en espirals al cor d'una galàxia
interior. N'hi ha prou de mirar
per comprendre: els carrers esponcellant
la llum del sol que s'alça, el campanar
granant càlidament el to i les hores,
els crits de la infantesa en la memòria,
el gust del vi després d'una conversa

i el ball de rams a l'envelat dels somnis.
Vet aquí un món de dimensions modestes
però concises on encaixar sense

escarafalls, un món honest i afable,
cristal·lí, sense pors ni defallences,
amb la justa mesura aristotèlica
i la fe cega de les grans passions,
on res no pot dallar l'esclat dels versos.

Fràgils i esquerpes, sempre a mig camí,
les paraules escrites, aparents,
mínimes, existint fora del temps,
com putxinel·lis anhelants de públic,
a la deriva enmig de soledats,
amb una dosi innòcua d'insolència
i la tendresa dels petons llunyans
que encara regalimen entre els llavis.

Les paraules esborren les fissures
del dolor arraulit sobre la pell,
sobre els camins colgats entre marees
a sotavent d'oblit, i persistents,
desaprenent-se en erms d'incertitud,
arreplegant saviesa del silenci,
escriuen noms als buits de l'existència
amb els fèrtils conreus del pensament.

Vocabularis rics de tants ahirs
que ja ni el temps recorda, les paraules,
que compten síl·labes en la quietud
i es manifesten èbries de saber-se
en cos d'absència, són claror que emplena
l'espai mai prou saciable de l'amor
i ens allibera de fèrries cadenes
forjades amb el mall de la ignorància.

He desflorat les planes de molts llibres,
igual que una bombolla es desarrela
del sabó per deixar la breu bellesa
de la fràgil esfera que s'envola,
però algunes paraules, o la seva
amarga i aspra matèria, el tancat
espai que retenien, la veu càlida,
a voltes desolada, de les síl·labes,

encara es mouen sobre el paper en blanc.
I són també les mateixes paraules,
tants anys després, que em volen revelar,
amb una tèrbola cal·ligrafia,
el seu secret, hermètiques com sempre,
la veu desesperada de la vida,
entre un futur encara no acomplert
i un present afamat de plenituds.

Dient-me en la paraula em torno a escriure,
qui sap si amb una indigna ortografia,
i estimo com només pot estimar-se
un llibre, és a dir, per sempre més.
Dient-me en la paraula recupero
el món latent d'algun desig vençut,
submergit en un càlid devenir,
que em fa de tornaveu o de resposta.

Només per la paraula, aquesta vida,
tan breu i tan incerta, tan vulnerable,
no serà mai absurda, buida i inútil:
serà llum esgrafiant-me la mirada.
La vida: ni plantejament, ni nus,
ni desenllaç... senzillament obrir-se
al delicat vaivé de les paraules,
tu l'arrel, jo el fullam. I elles, la saba.